

Mál nr. 11/2013
M
og
Vátryggingafélagið V v. Farangurstryggingar

Farangri stolið af manni á ferðalagi í Thailandi þ. 23.4.2012.

Gögn.

1. Málskot móttækið þ.9.1.2013 ásamt fylgiskjöllum 1-2
2. Bréf V dags.28.1.2013.

Málsatvik.

M segist hafa tekið leigubíl (þríhjóla motorhjól skv. lögregluskýrslu) og geymt farangur sinn í leigubílnum meðan hann fór til að taka út peninga úr hraðbanka til að geta borgað leigubílinn. Leigubíllinn hafi alltaf verið í sjónmáli en bíllinn hafi ekið í burtu með farangur hans. M tilkynnti þennan atburð til lögreglu á Thailandi. M krefst bóta og segir að það hafi ekki verið gáleysi af sér að taka ekki farangurinn með sér úr bílnum þegar hann fór í hraðbankann. Um hafi verið að ræða margar þungar töskur og fráleitt að taka þær af bílnum (hjólinu) og burðast með þær með sér í umrætt sinn. V hafnar bótaskyldu og vísar m.a. í lögregluskýrslu um að M hafi skilið farangurinn eftir þegar hann fór inn í verslun. V vísar til greinar 5.2. í skilmálum umræddrar farangurstryggingar þar sem segir að vátryggður skuli ekki skilja vátryggða muni eftirlitslausa á almannafæri og gæti þess að taka þá með sér þegar staður sé yfirgefinn. Þá vísar V einnig til greinar 13.1. í vátryggingaskilmálum þar sem segir að verði vátryggingaratburður rakinn til stórkostlegs gáleysis vátryggðs losni félagið úr ábyrgð að heild eða að hluta. Þá vísar V til þess að ekki hafi verið um að ræða venjulegan leigubíl heldur einhvers konar motorhjól sem miðað við lýsingu að dæma gæti verið opinn vagn og telur V að það að M skyldi skilja farangur sinn eftir í farartækinu jafngildi því að skilja munina eftir eftirlitslausa á almannafæri.

Álit.

Samkvæmt grein 1.1. vátryggingaskilmála farangurstryggingar erlendis, þeirrar sem hér ræðir um, þá tekur vátryggingin til tjóns á persónulegum vátryggðum lausafjármunum sem vátryggður hefur með sér á ferðalagi og rekja má til þjófnaðar sbr. gr. 4.2 í sömu skilmálum. Samkvæmt grein 5.2. er sett sú varúðarregla að vátryggður skuli ekki skilja við hina vátryggðu muni eftirlitslausa á almannafæri og taka þá með þegar staður er yfirgefinn. M varð fyrir tjóni þegar ökumaður leigubifreiðar eða leiguþríhjóls ók á brott með farangur M þegar hann vék sér frá til að ná í peninga í hraðbanka skammt frá þeim stað þar sem farartækið stöðvaði. M gefur m.a. þá skýringu að hann hafi þurft að ná í peninga til að geta borgað fyrir akstur leigu farartækisins. Atvikið verður að teljast bótaskyldt úr farangurstryggingunni eins og bótasvið vátryggingarinnar er skýrt. Undanþágur frá bótaskyldu sem greinir m.a. í grein 5.2.ber að skýra þröngt. Eins og atvikum var háttað í umrætt sinn verður ekki talið að M hafi gleymt farangri sínum eða skilið hann eftir á almannafæri þar sem honum hafði verið komið fyrir í farartæki sem M hafði tekið á leigu og farangurinn var skilinn eftir í umsjá þess aðila sem farartækinu ók. Þó ekki sé hægt að líta á umræddan stað sem almannafæri í skilningi greinar 5.2. verður að líta til þess hvort háttsemi M að skilja við farangurinn í umræddu farartæki, sé stórkostlegt gáleysi í skilningi greinar 13.1. Þegar litið er til þeirra aðstæðna sem um var að ræða skv. lýsingu M þá var hann nýkominn á áfangastað

á Bangkok á Thailandi. Það að skilja farangur sinn eftir með þeim hætti sem M gerði á götu stórborgar án þess að tryggja að ekki væri hægt að fara burt með farangurinn telst stórkostlegt gáleysi af hálfu M í skilningi greinar 13.1. og 2.mgr. 27.gr. laga um vátryggingasamninga nr. 30/2004, en tekið skal fram að ekkert hefur komið fram um að M hafi verið undir áhrifum áfengis eða fíkniefna í umrætt sinn. Þó sök M sé ekki mikil þá mátti hann gera ráð fyrir því að atburður sem þessi gæti gerst í stórborg. Með hliðsjón af atvikum öllum verður að líta svo á að V geti takmarkað bótaábyrgð sína að hluta eða um þriðjung. M á því rétt á bótum úr farangurstryggingu sinni hjá V sem nemur tveimur hluta tjónsins.

Niðurstaða.

M á rétt á 2/3 hluta bóta úr farangurstryggingu sinni hjá V.

Reykjavík 19.2.2013.

Rúnar Guðmundsson hdl.

Þóra Hallgrímsdóttir hdl.

Jón Magnússon hrl.